

Arrest

nr. 75 382 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 13 juli 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. BEN-ASRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Op 23 mei 2011 werd door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen en hun kind sinds 2006 in België zouden verblijven, Nederlands geleerd hebben, werkbereid zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat België het “centrum is van hun sociale, affectieve en economische belangen”. Betrokkenen verblijven immers slechts sinds 2006 in België, en hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgeleverd in uitvoering van de eerste bestreden beslissing vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen juridisch karakter:

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2.Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht:

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het verblijf van tot machtiging werd geweigerd. Verweester haalt aan dat het verzoekschrift van verzoekers tot machtiging tot verblijf onontvankelijk is aangezien zij de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen waarom verzoekers hun aanvraag niet via de gewone procedure hebben kunnen indienen; Dat verweester ten onrechte heeft geoordeeld tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekers omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden aangetoond zijn; Dat verzoekers opmerken dat zij in het kader van de algemene regularisatieprocedure en de thans vernietigde instructie op 30.10.2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend baserend op de instructie van 19.07.2009; Dat in het kader van de algemene regularisatieprocedure aanvaard werd dat so wie so de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden vervuld waren gelet de algemene regularisatie en uitzonderlijk de aanvraag tot machtiging in België mocht gebeuren; Dat de instructie van 19.07.2009 en het vademecum stelt dat de aanvraag bij de burgemeester van de woonplaats van de aanvrager dient overgemaakt worden; Dat verweester ten onrechte stelt dat er niet voldaan is aan de buitengewone omstandigheden; Dat verweesters in alle regularisatiedossier van 15.09.2009 tem 15.12.2009 aanvaard heeft dat de buitengewone omstandigheden so wie so vervuld zijn en de aanvraag hier in België kan ingediend worden; Dat verzoekers hun aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend conform art 9 bis van de vreemdelingenwet en steunend op de instructie van 19.07.2009; Dat verweester dan ook ten onrechte heeft geoordeeld dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is en haar motiveringsplicht niet is nagekomen; Dat verweester totaal niet heeft geantwoord mbt de gegrondheid van het verzoek tot machtiging tot verblijf; Dat verzoekers in hun aanvraag tot machtiging tot verblijf zich gesteund op duurzame lokale verankering; op prangende humanitaire redenen en verzoeker heeft ook een werkbepoofte voorgebracht en aangetoond dat hij minstens voor 31.03.2007 in België verblijft; Dat verweester totaal niet geantwoord heeft op de aangehaalde elementen van verzoekers; Dat verweester bijgevolg de motiveringsplicht heeft geschonden; Bijgevolg zijn artikel 2 EN 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

Verzoekers voeren een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29.07.1991. Dat is niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, hetgeen blijkt uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken; Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheid, dienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is; Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12.05.1932, Pas. 1932,1,1666). Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs wan de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft; Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden; Dat verzoekers niet akkoord kunnen gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 23/05/2011; Dat verweester ten onrechte het verzoek van verzoekers tot machtiging tot verblijf als onontvankelijk heeft afgewezen; Dat verzoekers in het kader van de algemene regularisatieprocedure en steunend op de vernietigde instructie een aanvraag tot machtiging tot verblijf hebben ingediend; Dat 'm het kader van deze algemene regularisatie door verweester werd aanvaard dat de personen hun aanvraag hier in België konden indienen en dat so wie so aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden werd vervuld en dus ontvankelijk zullen zijn; Dat verzoekers sinds 2006 in België verblijven, een aanvraag tot machtiging tot verblijf op 30.10.2009 hebben ingediend; Dat zij hun aanvraag hebben gesteund op de vernietigde instructie; Dat zowel de instructie als het vademecum als algemeen door verweester werd aanvaard dat deze aanvragen bij de gemeente van hun woonplaats mogen ingediend worden en dus de buitengewone omstandigheden vervuld waren; Dat verweester dan ook ten onrechte stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is en geen onderzoek ten gronde heeft gevoerd; Dat de bestreden beslissing dan ook volledig onjuist werd gemotiveerd; Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL: Dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dat de staatssecretaris zich er toe verbonden heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te blijven toepassen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft beslist om het verzoek van verzoeker tot machtiging tot verblijf als onontvankelijk te verklaren en het bevel tot het grondgebied te laten betekenen zodat van hem verwacht mag worden dat hij zijn onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst dient in acht te nemen. Dat immers van verweerster mag verwacht worden dat zij nazicht van het verzoekschrift van verzoekers; Dat verzoekers duidelijk melding maken van de vernietigde instructie en dus verweerster gelet het feit dat verzoekers ook hun aanvraag baseren op de instructie, de duurzame lokale verankering, de aangehaalde datum dat zij verblijven in België, voorleggen van werkbeloofte, aanhalen van prangende humanitaire voorwaarden, zodat verweerster bij onderzoek van het verzoekschrift van verzoekers hadden moeten weten dat het verzoek ontvankelijk was gelet het feit dat het verzoekschrift ingediend werd in het kader van de algemene regularisatieprocedure en verweerster had moeten vaststellen dat de voorwaarde buitengewone omstandigheden vervuld waren en dus het verzoekschrift van verzoeker ontvankelijk was; Dat verweerster nagelaten heeft om onderzoek te voeren ten gronde; Dat zij de stukken van verzoekers niet heeft bestudeerd; de beslissing van verweerster is dan ook onbillijk; Verweerster is dan ook in haar onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen;”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van de verzoekende partij ongegrond is. In de bestreden beslissing worden de redenen weergegeven waarom de aanvraag van verzoeker ongegrond is, met name omdat de verzoekende partij in het verleden fraude heeft gepleegd door gebruik te maken van valse documenten om een verlenging van haar verblijf te verkrijgen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en 27 juni 2007, nr. 172 821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat artikel 8 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het gehele betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van de door haar aangehaalde middelen een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Verzoekers betwisten volgend motief niet: *“Het feit dat betrokkenen en hun kind sinds 2006 in België zouden verblijven, Nederlands geleerd hebben, werkbereid zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat België het *“centrum is van hun sociale, affectieve en economische belangen”*. Verzoekers verblijven immers slechts sinds 2006 in België, en hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

De verzoekende partijen maken derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 1050 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC